

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Pekáče a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Martina Paška ve věci

žalobce: O. L., narozený dne „X“
bytem „X“
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, č. j. OAM-1044-6/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 7. 2022, č. j. OAM-1044-6/ZR-2022, se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, č. j. OAM-1044-6/ZR-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky, v účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho zaměstnanecké karty, a podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí, neboť byl trestním příkazem Okresního soudu v Blansku ze dne 25. 11. 2021, č. j. 14 T 201/2021-60, pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v účinném znění (dále jen „tr. z.“), k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 24 měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 36 měsíců. Tohoto trestného činu se žalobce podle zjištění žalovaného z uvedeného trestního příkazu dopustil tím, že dne 22. 10. 2021 řídil osobní motorové vozidlo, ačkoli před jízdou požil alkoholické nápoje, načež s vozidlem vyjel mimo komunikaci a přední částí vozidla prorazil oplocení domu a následně narazil do přívěsu, který stál zaparkován na oploceném pozemku. Na místě u něj bylo provedeno orientační vyšetření na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu, které skončilo s pozitivním výsledkem napoprvé 2,00 promile alkoholu v dechu a napodruhé po 5 minutách s pozitivním výsledkem 2,16 promile alkoholu v dechu.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce byl pravomocně odsouzen shora uvedeným rozhodnutím za spáchání úmyslného trestného činu, což je podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců důvodem ke zrušení víza k pobytu nad 90 dnů. Vycházel při tom z označeného trestního příkazu, z výpisu z rejstříku trestů žalobce a výpisů z informačního systému CIS. Po shromáždění relevantních podkladů žalovaný podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v účinném znění, dále jen „s. ř.“, vyrozuměl žalobce oznámením ze dne 20. 5. 2022 o možnosti se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim, případně o možnosti navrhnout jejich doplnění. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 6. 6. 2022, a to fikcí, neboť žalobce si zásilku nevyzvedl v úložní lhůtě. Žalobce se ve věci nevyjádřil, správní orgán tak rozhodoval na základě spisových podkladů a skutečností, které v průběhu řízení vyšly najevo.
3. Žalovaný dále uvedl, že mu nepřisluší (podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) se v daném případě zabývat přiměřeností dopadu jeho rozhodnutí, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 9 A 222/133-47 ze dne 20. 11. 2013, či na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008-101 ze dne 18. 12. 2008, resp. 1 As 85/2013 ze dne 9. 10. 2013. Nehledě na to správní orgán konstatoval, že z jím učiněných skutkových zjištění plyne, že žalobce je dospělý, zaopatřený a podle záznamu CIS svobodný. Na území ČR pobývá jeho matka, H. L., která zde má trvalý pobyt, je ovšem hlášena na jiné adrese než žalobce a zrušení zaměstnanecké karty nemá na její pobytový titul žádný vliv. Žalobce sám neuvedl žádné důvody, pro které by zaměstnanecká karta neměla být zrušena, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudkem ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39) je ovšem vznesení konkrétní námitky ze strany cizince předpokladem přímé aplikovatelnosti článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen “Úmluva”).
4. Závěrem žalovaný konstatoval, že Česká republika žalovanému umožnila, aby si zde nalezl práci a mohl si opatřovat prostředky k důstojnému životu, očekává se však, že žalobce zde bude doržovat zákony a pravidla, jimiž se česká společnost řídí. Žalobce však úmyslným protiprávním jednáním právní pořádek České republiky porušil. Za dané situace je

odebrání pobytového titulu na místě, mj. proto, aby žalobce svým jednáním neohrožoval občany ČR na majetku i zdraví. Žalobce v ČR není zapsán v žádné obchodní společnosti, nemá vydáno živnostenské oprávnění, pracuje jako zedník ve stavební společnosti, což je zaměstnání, které může vykonávat též v zemi původu. Na území ČR se zdržuje teprve od roku 2021, jeho vazby k zemi původu proto nemohou být zpřetrhány. Pochází z Ternopilské oblasti na západě Ukrajiny, což je oblast nezasážená přímo válečným konfliktem. Rozhodnutím žalovaného není žalobce opakovaně postihován za své protiprávní jednání; o porušení zásady “ne bis in idem” se nejedná, jde o zákonný důsledek rozhodnutí, jímž se trestní řízení skončilo. Rovněž povaha trestného činu, jehož se dopustil a v jehož důsledku byla spáchána škoda na majetku a hrozila rovněž škoda na zdraví třetích osob, postup žalovaného dostatečně odůvodňuje.

5. Žalovaný dodal, že žalobce má po vycestování a osvědčení se možnost požádat o nové pobytové oprávnění, nehledě na to, že mezi ČR a Ukrajinou je na základě smlouvy o vízové liberalizaci mezi státy EU a Ukrajinou zaveden bezvízový styk umožňující při splnění stanovených podmínek opakovaný pobyt na území ČR nepřetržitě až 3 měsíce.
6. Jako přiměřenou lhůtu k vycestování stanovil žalovaný podle § 46e zákona o pobytu ciziců lhůtu 60 dnů, přičemž uvedl, že pokud žalobce prokáže, že je jeho vycestování do země původu nemožné, má možnost podat žádost o speciální pobytový status, např. vízum za účelem strpení.
7. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný postupoval nesprávně po procesní stránce, neboť mu nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení, ani oznámení o možnosti seznámit se s dostupnými podklady. Žalobce tak neměl možnost se k nim vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění. Žalovaný uvedené písemnosti nedoručil v souladu s ustanovením § 23 odst. 1 s. ř. a § 20 odst. 1 s. ř. Podle posledně uvedeného ustanovení lze totiž písemnost fyzické osobě doručit, kdekoliv bude zastižena. Žalobce má v CIS hlášen pobyt na adrese “X”. Ze shora označeného trestního příkazu však vyplývá, že žalobce zde má pro doručování uvedenou “X”, což žalovanému muselo být známo. Žalovaný se tak měl pokusit doručit uvedené písemnosti rovněž na tuto adresu, teprve poté mohl postupovat podle § 23 odst. 1 s. ř. a písemnost uložit. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 8 As 16/2011-90, podle nějž se uložení písemnosti předpokládá pouze tehdy, jestliže adresát není zastižen a není možné doručení jiným způsobem. Žalobce pak ani na jedné z uvedených adres neobdržel vyrozumění o uložení zásilek s předmětnými písemnostmi. Pokud tato podmínka nebyla naplněna, pak nelze považovat písemnost za řádně doručenu. Popsaným postupem žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť se nemohl vyjádřit před vydáním rozhodnutí k podkladům obsaženým ve správním spise ani nemohl navrhnout jejich doplnění.
8. Žalobce dále v žalobě namítal, že se žalovaný při rozhodování nevypořádal náležitě s požadavky čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Závěr žalovaného, podle nějž v daném případě není třeba zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu reprezentovanou žalobcem označenými rozhodnutími. Žalobce, pro výše uvedená pochybení žalovaného při doručování písemností, neměl příležitost v tomto směru uplatnit své námitky, neboť nebyl řádně vyrozuměn ani o zahájení správního řízení ani o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce uvedl, že kromě jednání, za které byl odsouzen, se nikdy

žádného trestného činu, přestupku či protiprávního jednání nedopustil. Trest mu byl uložen na samé spodní hranici trestní sazby a tento mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu, tedy soud v trestním řízení shledal, že s ohledem na osobu pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu, není třeba trest bezprostředně vykonat. Trestní řízení již bylo pro žalobce dostatečným poučením, jednalo se o ojedinělé vybočení z jinak řádného života, žalobce činu lituje a uložený trest jej od páchaní další trestné činnosti dostatečně odrazuje. V České republice žije matka žalobce, která zde má povolený trvalý pobyt. Žalobce dále doplnil, že země jeho původu byla 24. 2. 2022 napadena vojsky Ruské federace, přičemž tento konflikt zasahuje celé ukrajinské území. Uprchlíkům z Ukrajiny je pak, bez rozdílu místa původního pobytu, poskytována dočasná ochrana. V důsledku probíhajícího konfliktu žalobce rovněž nebude mít dostatečné pracovní příležitosti a tím i příležitost k zajištění svých životních potřeb, na Ukrajině žalobce nemá žádné zázemí, to má vytvořené na území České republiky. Z vyložených skutečností vyplývá, že napadeným rozhodnutím bylo do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřeně zasazeno, nezbytností a přiměřeností tohoto zásahu se ovšem žalovaný nezabýval. Napadené rozhodnutí je současně v rozporu s čl. 2 a 3 Úmluvy, jimiž se Česká republika zavázala nevystavit žádnou osobu v její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života, mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností nucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. V případě návratu do země původu je s ohledem na probíhající válečný konflikt ohrožena bezpečnost a život žalobce. Žalobce doplnil, že z hlediska mezinárodního práva má zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty stejné důsledky jako vyhoštění, neboť mu byla stanovena povinnost opustit území České republiky a měly by se tak ně něj vztahovat stejné záruky jako na cizince, který je vyhošťován.

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že překážkou vedení řízení nemůže být to, že si žalobce nevyzvedává písemnosti na adrese hlášeného trvalého pobytu. Na tuto adresu mu totiž byly písemnosti, naprosto v souladu se správním řádem, doručovány; datovou schránku žalobce nemá a jinou adresu správnímu orgánu neuvedl. Pokud si písemnosti řádně nevyzvedával, resp. nezajistil jejich vyzvednutí, jedná se z jeho strany o další porušení zákonných povinností, neboť podle § 98 zákona o pobytu cizinců má povinnost hlásit změnu ubytování. Doručující orgán pak v žádném případě neuvedl, že by žalobce neměl v místě schránku, případně že by zde byl neznámý, poučení byla žalobci řádně vhozena do schránky. K doručování na další známé adresy správní orgán přistupuje jen tehdy, pokud nelze na adrese hlášeného pobytu doručit, a to právě v případech, kdy zde adresát nemá schránku či je sděleno, že je na adrese neznámý. K doručení písemnosti tak došlo tím, že si je žalobce v úložní lhůtě nevyzvedl.
10. Ve vztahu k druhé z námitek spočívající v tom, že se žalovaný nezabýval zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný uvedl, že žalobce sám neoznačil žádný důvod, pro který by k takovému zásahu mělo dojít, přičemž možnost k tomu mu byla řádným postupem poskytnuta, žalobce ji ovšem v důsledku již zmíněného pochybení nevyužil. Žalobci nebyl pobyt na území ČR zakázán a ten zde může pobývat na základě již v napadeném rozhodnutí zmíněného bezvízového styku, případně jiných právních institutů. K zásahu do soukromého a rodinného života žalobce tak nemůže dojít již jen z tohoto důvodu. Ani probíhající ozbrojený konflikt na území

Ukrajiny nemůže vést k ochraně žalobce jakožto cizince páchajícího zde trestnou činnost, neboť jednal v rozporu se zájmem na ochraně proti zločinnosti, na ochraně zdraví a morálky a na ochraně práv a svobod jiných. Žalovaný dále opakovaně poukázal na charakter trestné činnosti, jejíž závažnost podle jeho názoru žalobce neodůvodněně bagatelizuje, a zdůraznil, že zrušení zaměstnanecké karty není dalším postihem za totéž protiprávní jednání, nýbrž zákonným důsledkem pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin. Právo pobývat na území ČR není v souladu s judikaturou Ústavního soudu ČR v žádném případě základním lidským právem chráněným Ústavou, naopak svrchovaným právem každého suverénního státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území.

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy soudu nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty běžící ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
14. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobce byl dne 25. 11. 2021 trestním příkazem Okresního soudu v Blansku odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu/přečinu podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. z. k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců se zkušební dobou 24 měsíců (do 24. 12. 2023) a zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel na 36 měsíců. Dne 28. 3. 2022 vydal správní orgán oznámení o zahájení správního řízení, které žalobci doručoval na adresu jeho trvalého pobytu hlášenou v systému CIS, tj. na adresu "X". Zásilka se vrátila jako nevyzvednutá, stejně tak jako zásilka obsahující výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 5. 2022. Z informací k osobě žalobce uvedených v CIS je zřejmé, že jinou adresu ubytovatele, než je výše uvedená, nehlásil. Na doručenkách obou písemností je zaškrtnuto prohlášení, podle něž důvodem vrácení zásilky je její nevyzvednutí v úložní lhůtě a dále prohlášení, podle něž byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Při doručování napadeného rozhodnutí bylo vedle doručení na adresu trvalého pobytu správním orgánem přistoupeno též k doručení na adresu "X",

uvedenou jako adresa pro doručování v trestním řízení vedeném Okresním soudem v Blansku.

15. Podle § 19 odst. 1 s. ř. *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.*
16. Podle § 19 odst. 2 s. ř. *není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.*
17. Podle § 19 odst. 4 s. ř. *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
18. Podle § 20 odst. 1 s. ř. *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.*
19. Podle § 23 odst. 1 s. ř. *nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*
20. Podle § 23 odst. 4 s. ř. *adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.*
21. Podle § 23 odst. 5 s. ř. *zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.*
22. Podle § 24 odst. 1 s. ř. *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
23. Soud se, jde-li o postup při doručování písemností, se závěry žalovaného správního orgánu ztotožňuje. Ten dostal veškerým povinností uloženým mu správním řádem. Doručováno bylo na adresu, kterou měl žalobce hlášenou jakožto adresu svého pobytu v ČR, tedy zcela v souladu s ustanovením § 19 odst. 4 a 20 odst. 1 s. ř. Možnost doručit písemnost i na jakémkoliv

jiném místě, kde bude osoba zastižena, nezakládá povinnost správního orgánu se o takové doručení pokoušet, neboť zastižení adresáta není podmínkou účinného doručování a pátrání po faktickém místě pobytu adresáta rovněž není v souladu s aktuální právní úpravou doručování písemností podle správního řádu; ta je totiž postavena na větším důrazu na odpovědnost adresáta za řádné doručování zásilek a jejím smyslem je vyloučit vliv nejasných skutkových okolností či přímo obstrukcí spojených s doručováním (srov. usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 877/12, dostupné na www.usoud.cz). Obdobné závěry plynou též z žalobcem označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, sp. zn. 8 As 16/2011, který ovšem jinak pojednává o věci se zcela odlišným skutkovým základem a zabývá se otázkou, zda lze účinně zanechat oznámení o uložení zásilky v P. O. Boxu adresáta, tj. otázkou, která pro posuzovaný případ význam nemá.

24. Ústavní soud rovněž ve vztahu k doručování písemností ve správním řízení ve své judikatuře konstatuje, že ochrana nebude poskytována takovému účastníku, jehož jednání lze označit mj. přinejmenším za ledabylé, porušující zásadu, podle níž má každý dbát o svá vlastní práva (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13, dostupný na www.usoud.cz). Podle názoru krajského soudu je jednání žalobce právě příkladem zmiňované ledabylosti při ochraně jeho práv, neboť si na jím hlášené adrese nezajistil příjem zásilek, ani v rozporu s § 98 zákona o pobytu cizinců nehlásil změnu pobytu na území ČR, a je tedy přímo odpovědný za to, že mu bylo žalovaným správním orgánem doručováno na adresu, kterou hlásil naposledy. Skutečnost, že žalobce hlásil adresu pro doručování v trestním řízení vedeném před Okresním soudem v Blansku na uvedeném ničeho nemění, neboť z logického výkladu ustanovení § 19 odst. 4 s. ř. plyne, že doručováno má být na adresu sdělenou pro dané řízení (adresu pro doručování), případně pro jiná řízení vedená u téhož orgánu v budoucnu, ne však na adresu pro doručování uvedenou v jakémkoliv jiném řízení vedeném před libovolným orgánem státu. Soud dále uvádí, že žalobce žádnými relevantními a věrohodnými tvrzeními nezpochybil pravdivost údajů uvedených v doručenkách vztahujících se k předmětným písemnostem (jde-li o otázku zanechání výzvy k vyzvednutí zásilek), pouze bez dalšího tvrdil opak, tedy, že mu výzva zanechána nebyla, což samo o sobě nevede soud k závěru o tom, že jsou zde reálné pochybnosti o postupu doručujícího orgánu při doručování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 2. 2012 č. j. 8 As 97/2011–38, dostupný na www.nssoud.cz). Je tak třeba vycházet z toho, že písemnosti v průběhu správního řízení (oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 3. 2022 a výzva

k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 5. 2022) byly žalovaným doručovány řádně, a to fikcí podle § 24 s. ř., což je plnohodnotný způsob doručování, který má stejné právní následky jako doručení do vlastních rukou adresáta; předpokladem účinného doručování zde bezpochyby není to, že si na hlášené adrese účastník zásilky správního orgánu také vyzvedává.

25. Jde-li o druhou z námitek, spočívající v tom, že mělo být žalovaným z úřední povinnosti přihlédnuto k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, respektive, že bylo třeba se zabývat nezbytností a přiměřeností dopadu vydaného rozhodnutí do jeho práv, je třeba přisvědčit žalobci v tom, že i v daném typu řízení správní orgán takovou povinnost v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu má. Uvedené ovšem platí jen za podmínky, že cizinec v tomto směru vznese konkrétní námitku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, dostupný na www.nssoud.cz). To se v uvedeném případě nestalo, ač byl žalobce, jak bylo vyloženo výše, řádně seznámen jak se zahájením správního řízení, tak s možností se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a možností navrhnout jejich doplnění. Žalobce ostatně žádné závažné skutečnosti zakládající zásah do jeho rodinného a soukromého života netvrdí ani v nyní projednávané žalobě. Ze skutkových zjištění učiněných žalovaným se podává, že žalobce na území České republiky pobývá po mnohaleté prodlevě jen relativně krátce, přičemž právě v této době, zanedlouho po přicestování, se dopustil úmyslného jednání, kterým poškodil majetek občana/občanů ČR, a které bylo reálně způsobilé ohrozit i zdraví či život třetích osob; matka žalobce sice má v ČR trvalý pobyt (ovšem na jiném místě než žalobce), vazeb na ni se však žalobce nijak konkrétněji nedovolává, odkazuje výhradně na skutečnosti zjištěné správním orgánem, přičemž napadené rozhodnutí do pobytového oprávnění jeho matky nikterak nezasahuje; jiné rodinné či jinak blízké osobní vazby na území ČR žalobce v žalobě netvrdil. Nepřiměřený zásah do žalobcových práv pak není dán ani v souvislosti s jeho zaměstnáním či povoláním, neboť ze zjištění správního orgánu vyplývá, že pracuje jako zedník, což je profese, kterou může vykonávat rovněž v zemi původu, kde, navzdory probíhajícímu válečnému konfliktu, není běžný ekonomický život nepochybně zcela ochromen. Jiné pracovní či obchodní vazby na území ČR pak žalobce opět neuvádí a tyto ani nevyšly ve správním řízení najevo.

26. Jde-li o poukaz na hrozbu újmy spočívající v případném ohrožení života či zdraví žalobce, je třeba uvést, že ochrana před takovou újmou hrozící jim v zemi původu je občanům Ukrajiny poskytována jinými právními instituty (srov. udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, tzv. “Lex Ukrajina” a souvisejících zákonů). Nárok na revizi jinak zákonného rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty však pro případné ohrožení probíhajícím válečným konfliktem v zemi původu dán není.
27. Lze tedy shrnout, že nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do práv žalobce nelze na základě v řízení zjištěných skutečností shledat, a to jednak z důvodů zmíněných shora a stejně tak s ohledem na skutečnosti uvedené již žalovaným správním orgánem v odůvodnění jeho rozhodnutí, tedy s ohledem na to, že vztah s matkou může žalobce udržovat prostřednictvím bezvízového styku s Ukrajinou, žalobce může zároveň požádat o dočasnou ochranu a osvědčí-li se v době podmíněného odsouzení, má rovněž možnost v budoucnu požádat o udělení nového pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců.
28. Rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty tak je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců v souladu se zákonem, stejně jako lhůta k vycestování stanovená podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
29. Vzhledem k výše uvedenému má soud za to, že skutkový stav byl v projednávané věci dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 s. ř. Na takto zjištěný skutkový stav správní orgán aplikoval příslušnou právní úpravu a s jeho právním posouzením se soud (s výjimkou shora uvedenou, která však neměla ve výsledku na správnost napadeného rozhodnutí vliv) ztotožňuje. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, a soud tudíž neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobu v mezích

uplatněných žalobních bodů proto posoudil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci neměl úspěch a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nad rámec úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně Moravské náměstí 611/6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. prosince 2022

Mgr. Jan Pekáč v. r.
předseda senátu

